

ע"פ 40684/10 - שלום דוד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים שבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני כב' השופט י' נעם

ע"פ 40684-10-13 שלום דוד נ' מדינת ישראל
המעורער
שלום דוד
עו"ב"כ עוז ארץ בר צבי

נגד
המשיבה
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

השופט י' נעם:

1. לפניו ערעור על פסק-דין של בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' טננbaum), בת"פ 11-07-42849, מיום 13.8.10.13, לפיו הורשע המעורער בעבירות איומים - לפי בסעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ונידון ל-21 ימי מאסר על-תנאי וחתימה על התcheinבות כספית.

2. בכתוב-האישום שהוגש נגד המעורער, יוחסה לו כאמור עבירה איומים. על-פי עובדות כתוב-האישום, ביום 22.7.10 אמר המעורער על בן דודו בפגיעה שלא כדין בגופו בכרך שאמר לו: "רוצה, אני אטפל בר ואני עוד אdag שירצחו אותו".

3. ביום 2.4.13 התקיימה ישיבת הוכחות, שבה התייצבו המעורער והמתلون בלבד, ואילו שני עדיו תביעה נוספים - אחיו של המעורער וגיסתו - לא הופיעו לדין. בית-משפט קבע, כי אין מקום לדוחית מועד הדיון; ולאחר שמייעת עדויות המתلون והמורער בלבד הרשע את המעורער בעבירות איומים וגזר את דיןו למאסר על-תנאי של 21 ימים ולהתcheinבות כספית להימנע מעבירות איומים.

ערעור שהגיש המעורער לבית-משפט זה, בתיק ע"פ 13-05-27977, נתקבל על-ידי מותב אחר (כב' השופטים נ' בן אור, ר' יעקובי ור' ינוגרד), בקבלו את טענת המעורער כי הכרעת-הדין לא הייתה מנומקת כראוי. בית-המשפט הורה על ביטול הכרעת-הדין, על החזרת התקיק לשמייעת שני העדים הנוספים ולממן הכרעת-דין חדשה שתתיחס לכל הראיות שיובאו לפניו.

עמוד 1

4. לאחר שהתיק הוחזר לדין נוסף לפני הערכאה הדינונית, מונה למערער סגנון ציבורי והתיק נקבע לשימוש הוכחות ליום 8.10.13. ביום 20.8.13, הגיע המערער ליווץ המשפטיא למשלה בקשה לעיכוב הליכים, לפי סעיף 231(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - חוק סדר הדין הפלילי). כשבועיים לפני מועד ישיבת ההוכחות נתחווור לב"כ המערער כי טרם נתקבלה החלטה בבקשתה לעיכוב הליכים, זאת מחמת תקלת בהעברת בקשה ממשרדיה לשכת התביעות לשכת פרקליטות המדינה. ביום 30.9.13 פנה ב"כ המערער לתביעה המשטרתית בבקשתה לקבל הסכמתה לדחית ישיבת ההוכחות, עד לקבלת החלטה בבקשתה לעיכוב הליכים. משהתנגדה התביעה לבקשה, הגיע המערער בקשה לבית-משפט קמא לדחית מועד ישיבת ההוכחות, עד לקבלת החלטת היועץ המשפטי לממשלה בבקשתה לעיכוב הליכים. בית-משפט קמא סירב לבקשת המערער לדחית מועד הדיון, וקבע כי ביום 8.10.13 ישמעו העדים ותינתן הכרעת-דין. בפתח הדיון שהתקיים ביום 8.10.13 חזר המערער על בקשתו לדחית הדיון, וטען כי שmiaut הריאות ומתן הכרעת-דין תסכל את זכותו של המערער להגיש בקשה לעיכוב הליכים. בית-משפט קמא דחה את הבקשה, שמע את הריאות ונתן באותו מועד הכרעת-דין מרשותה, כאמור.

5. בהודעת הערעור על פסק-הדין, הדגיש המערער כי הערעור מופנה אף נגד ההחלטה בבית-המשפט שלא לדחות את ישיבת ההוכחות ולא לעכב את מתן הכרעת-הדין.

6. בפתח הדיון בערעור אישרה ב"כ המשיבה, כי לנוכח הגשת הבקשה לעיכוב הליכים, לא היה מקום להשמעת התנגדות מטעם התביעה לעיכוב מתן הכרעת-הדין עד להכרעה בבקשתה לעיכוב הליכים, וכי היה על בית-המשפט להעתר לבקשת הסגנון, כדי שלא לסכל את זכותו להגיש בקשה לעיכוב הליכים בהתאם לסעיף 231 לחוק סדר הדין הפלילי.

עם זאת טענה ב"כ המשיבה, כי דין הערעור להידחות, מן הטעם שהיועץ המשפטי לממשלה דן בבקשתה לעיכוב הליכים, אמן לאחר מתן גזר-הדין, והחליט ביום 4.2.14 לדחות אותה לגופה. ב"כ המשיבה הוסיפה וכי "עד רחל מטר, מנהלת המחלקה לעיכוב הליכים בפרקליטות המדינה (שלה הוצלה הסמכות על-ידי היועץ המשפטי לממשלה לדון בבקשת לעיכוב הליכים) לא ידעה, בעת מתן ההחלטה, כי ניתן פסק-דין בתיק הנדון, וכי ההחלטה בדבר עיכוב הליכים ניתנה לגופה של הבקשה, מתוך הנחה שהתיק עדין תלוי ועומד".

7. בתגובה לדברי ב"כ המשיבה ציין ב"כ המערער במהלך הדיון בערעור, כי "אם תהיה הבקרה של הגב' רחל מטר, לפיה בעת מתן ההחלטה, לא ידעה כי ניתן כבר פסק-דין, קיבל את החלטתם. די בכך שתינתן הודעה מטעם

פרק ליטות המדינה שכר היה" (עמ' 2 לפרטוקול מיום 9.2.14 ש' 16-15).

8. במהלך הדיון בערעור ביקש ב"כ המערער לאפשר לו להוכיח הودעת ערעור מתקנת, שבה יוכל להשמיע טענות נגד הכרעת-הדין לגופה, ציין כי מחמת טעות מיקד את ערورو אך נגד החלטת בית-משפט קמא שלא לעכב את מתן הכרעת-הדין עד לקבלת החלטה בבקשתה לעיכוב הליכים.

הצדדים הסכימו, כי ב"כ המשיבה תמסור לבית-המשפט הودעה מתאימה בכתב, בזיקה להבהרה שהתקשה כאמור בפסקה 8 לעיל, וכי לאחר-מכן יכירע בית-המשפט בערעור, ללא צורך בזימון הצדדים לשימוש פסק-הדין.

9. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, החלטנו לדוחות את הערעור.

סעיף 23(1)(א) לחוק סדר הדין הפלילי קובע: "בכל עת שלאחר הגשת כתב-אישום ולפני הכרעת-הדין, רשאי היועץ המשפטי לממשלה, בהודעה מנומקת בכתב לבית-המשפט, לעכב את הליכי המשפט; הוגשה הודעה כאמור יפסיק בית-המשפט את ההליכים באותו משפט".

אכן, טעה בית-משפט קמא בסרבו לעכב את מתן הכרעת-הדין, עד למתן החלטה על-ידי היועץ המשפטי לממשלה בבקשתה לעיכוב הליכים. בנסיבות העניין, כאשר העיכוב במתן החלטה בבקשתה לעיכוב הליכים היה מצד גורמי התביעה, היה ראוי לעכב את מתן הכרעת-הדין עד למתן ההחלטה בבקשתה לעיכוב הליכים; זאת כדי שלא לסלל את זכותו של המערער לעיכוב הליכים, לפי סעיף 23 לחוק סדר הדין הפלילי. עמדה זו מקובלת גם על התביעה הכללית, והיא אף מעוגנת בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה בדבר עיכוב הליכים, אשר מונחות את התובע לדאגן לכך "שלא תתקבל הכרעת-דיןטרם היה סיפק בידי היועץ המשפטי לממשלה או המשנה ליועץ המשפטי לממשלה להחלטה בבקשתה לעיכוב הליכים", שכן "מדובר בזכות שניתנה על-ידי החוקן לנאמן ויש לעשות ככל הנניתן למציה".

עם זאת, הפגם שנפל בהחלטת בית-משפט קמא, שלא לעכב את מתן הכרעת-הדין עד למתן ההחלטה על-ידי היועץ המשפטי לממשלה, אינו מצדיק כו� את ביטול ההחלטה המרשיעה, זאת לנוכח מתן ההחלטה לדוחות את הבקשה לעיכוב הליכים לגופה. בעניינו ניתנה ההחלטה על-ידי היועץ המשפטי לממשלה לדוחות בבקשתה לעיכוב הליכים, לאחר מתן הכרעת-הדין, עת סבר שבמועד מתן ההחלטה טרם ניתנה הכרעת-דין. במצב דברים זה, לא נפגעה זכותו של

המערער להביא את בקשו לעיוב הליכים לפני היועץ המשפטי לממשלה, שכן בבקשתו נבחנה בסופו של יום לגופה, ונדחתה. לכל היותר, נפל פגם בעיתוי מתן ההחלטה; ואולם, נוכח דחיתת הבקשה לעיוב הליכים, ניתן להחיל על החלטה זו את דוקטרינת הבטולות היחסית, ולא לראות בה החלטה בטלת חסרת תוקף (על החלטת דוקטרינת הבטולות היחסית בהליכים פליליים, ראו: רע"פ 4398/99 הראל נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3), 644 (2000); רע"פ 2413/99 גיספן נ' התבע הצבאי הראשי, פ"ד נה(4), 684, 673 (2001); רע"פ 6143/03 פורטל נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2), 614, 619-620 (2004); רע"פ 11308/05 אליהו אברהם נ' מדינת ישראל (18.8.09), בפסקה 11; רע"פ (א-מ) 30541/06 מדינת ישראל נ' יצחק כהן 4428/09 גוטמן נ' מדינת ישראל (25.2.05), בפסקה 9). מובן, כי אם הייתה מתקבלת לאחר הכרעת-הדין ההחלטה לעכב את ההליכים, היה הדבר מצדיק לקבל את הערעור, לבטל את הכרעת-הדין, וכן ליתן תוקף להחלטת היועץ המשפטי לממשלה לעכב את ההליכים, אף זאת מכוח החלטת דוקטרינת הבטולות היחסית, בשל הפגם בעיתוי מתן ההחלטה.

אשר על-כן, דין הערעור להידחות, ولو מן הטעם שבסופו של יום הבקשה לעיוב הליכים נבחנה על-ידי היועץ המשפטי לממשלה לגופה ונדחתה, אף אם נפל פגם בכך שהההחלטה ניתנה לאחר מתן הכרעת-הדין; זאת, כאמור, מבלתי שמקבל ההחלטה היה ער לבן.

10. הוואיל והערעור הופנה רק נגד ההחלטה שלא לעכב את מתן הכרעת-הדין, והיות שבסופו של יום נדחתה הבקשה לעיוב הליכים, דין הערעור להידחות.

לא מצאנו מקום להיעתר לבקשתו של המערער לדחות את הדיון בערעור לשם הגשת הודעת ערעור מתקנת שתתייחס לפגמים נוספים שנפלו לטענותו בפסק-הדין. על המערער היה להשיג בערעורו על כל הפגמים שנפלו לטענותו בפסק-דיןו של בית-משפט קמא, ומצמצם את הودעת הערעור לפגם בדבר החלטת הבינימ שלא לדחות את מועד מתן הכרעת-הדין, ולא לפגמים נוספים, ככל שהוא, אין לו אלא להlain על עצמו.

11. על יסוד האמור לעיל, הערעור נדחה.

המציאות תמציא עותקים מפסק-הדין לב"כ הצדדים באמצעות פקסימייה, ותווודא טלפונית קבלתם.

ניתן היום, י"ג באדר א' התשע"ד, 13 בפברואר 2014, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).

